

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ชะอำ ลองบีช คอนโดมิเนียม
๑๒ - ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

โดย

วันชัย ภู่งาม

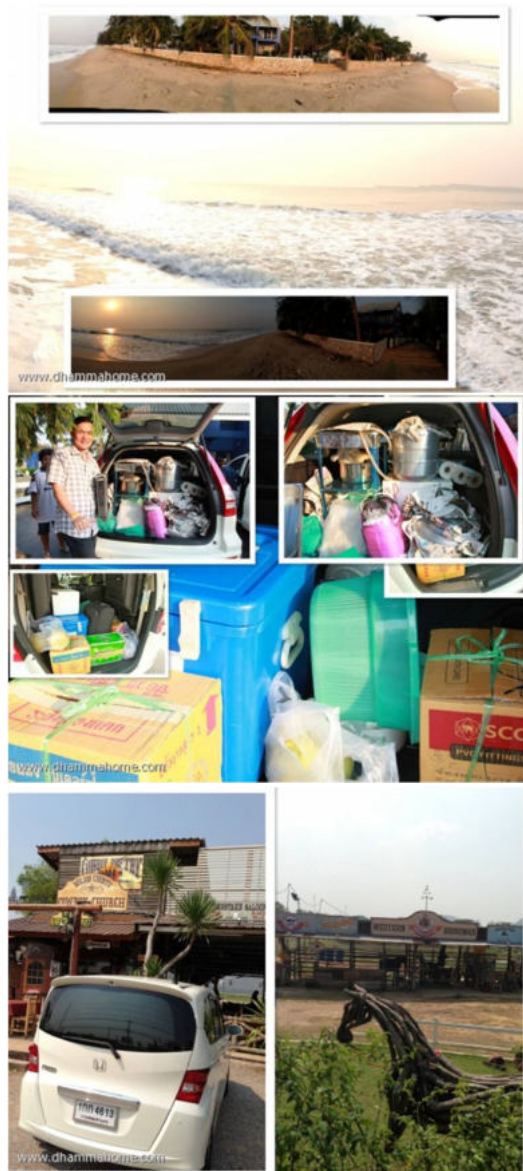
ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ชะอำ ลองบีช คอนโดมิเนียม ๑๒ - ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

ขอขอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้รับเชิญจากคุณปริญา สีดาโสม
คุณหมอทวีป ฤกษ์จิตร และคณะ เพื่อไปพักผ่อนและสนทนาธรรม ที่ ชะอำ ลองบีช
คอนโดมิเนียม อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๔ กุมภาพันธ์
พุทธศักราช ๒๕๕๖

ข้าพเจ้าและครอบครัว ได้รับความกรุณาจากท่านเจ้าภาพ เชิญให้ไปพักผ่อน และอยู่ร่วมการสนทนาด้วยโดยพี่หมอตวิปได้จองบ้านพักที่ยูเรเซีย ชะอำ ไว้ให้หลังหนึ่ง แต่เมื่อถึงเวลา มีเพียงข้าพเจ้าคนเดียวที่เดินทางไปได้ คนอื่นๆ ในครอบครัวต่างติดภารกิจกันหมด แม้จะพยายามที่จะพิจารณากันแล้วหลายหน แต่ก็จ้นด้วยหลักฐาน

คือ ติดเรียน ติดสอบ และ ติดงานทำให้ได้ คิดพิจารณา และมั่นคงขึ้นอีก ในความเป็น อนัตตาว่า แม้เหตุอื่นๆ ที่จะให้ได้ไป มีอยู่ บริบูรณ์ ทั้งรู้ว่าการได้ไปร่วมการสนทนา ย่อมเป็นประโยชน์ ก็ไม่สามารถไปได้เมื่อ เข้าใจขึ้น จึงไม่เป็นผู้ที่เดือดร้อน ด้วยความ ติดข้องต้องการ เพราะหากจะได้ไป ก็จะได้ เห็นเอง เมื่อเวลานั้นมาถึง ไม่ว่าจะการไปหรือ การไม่ได้ไปหากเป็นผู้ที่มั่นคงขึ้น จากความ เข้าใจพระธรรมแล้วปัญญาและกุศลธรรม ประการต่างๆ ย่อมเกิดได้ มีได้ ไม่จำกัดว่า เป็นสถานที่ไหน เวลาใด

ก่อนวันเดินทางวันหนึ่ง พี่หมอตวิป โทรศัพท์มาขอให้ข้าพเจ้าแวะไปช่วยขน สัมภาระตอนเช้า เมื่อไปถึงบ้านพี่หมอต ก็พบกับเครื่องครัวกองมโหฬาร ที่พี่หมอตเตรียมไป เต็มพิกัดทั้งอาหารสด อาหารแห้ง เครื่องปรุง ต่างๆ ไม่มีขาดตกบกพร่อง พี่หมอตเตรียมไป

หมด เต้าแก๊ส จานชามถึง สามตะกร้า แม้กระทั่งผ้าเช็ดจาน ชาม และ แม้ผ้าเช็ดโต๊ะ ด้วย

ข้าพเจ้าและพี่หมอตขับตามๆ กันไป แต่แรก พี่หมอตชวนไปรับประทานอาหาร กลางวันที่ร้านอาหารทะเลแถวแม่กลอง สมุทรสงคราม แต่เปลี่ยนใจ อยากแวะไปชิม

อาหารที่ร้านควบอย คาเฟ่ ราชบุรี ของคุณเอ๋ สุภัทรา ใจชาญสุขกิจ ซึ่งเป็นทางผ่านพอดี

เมื่อเดินทางถึงที่ร้าน คุณเอ๋ตกใจเล็กน้อย ที่จู่ๆ ก็ได้พบหน้ากันอีก (แล้ว) เพราะคุณเอ๋เพิ่งเชิญท่านอาจารย์ไปสนทนาธรรม เมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา

หลังรับประทานอาหารเสร็จ พี่หมอบอกให้เด็กเซ็คบิล เด็กๆ หายไปพักหนึ่ง เดินยิ้มกลับมาบอกว่า ทั้งหมดหนึ่งร้อยบาท ทุกคนถึงกับหัวเราะ ไม่เท่านั้น คุณเอ๋เธอยังฝากอาหารอีกหลายถุง และส้มโอรสดีอีกสองลูกใหญ่ ไปให้ผู้ร่วมสนทนาธรรมได้รับประทานด้วย ทั้งนี้ พี่หมอทวีปได้ชวนให้คุณเอ๋ไปร่วมฟังการสนทนาธรรม ซึ่งคุณเอ๋ก็ไปในวันรุ่งขึ้น ขออนุโมทนาในกุศลจิต และกุศลศรัทธาของคุณเอ๋ด้วยนะครับ

ถ้าใครรู้จักกับพี่หมอทวีปจะรู้ว่าพี่หมอเป็นคนละเอียด ไม่ใช่แค่ชอบทำอาหาร แต่ทำอย่างพิถีพิถัน และที่สำคัญอร่อยมากด้วย และอาหารจานเด็ดๆ ทั้งหลายที่พี่หมอทำ เช่น หอยทอด ข้าวต้มปลา แกงเขียวหวานลูกชิ้นปลากราย เมี่ยงคำ ฯลฯ ไม่สามารถหาที่ไหนเหมือนได้เลย แน่นนอน เพราะข้าวต้มปลาที่พี่หมอทำ มีแต่ปลาชิ้นโตๆ

สดมาก เพราะพี่หมอรู้อาต้องเลือกปลาตัวใหญ่ขนาดกว่า ๑๐ กิโลกรัมจึงจะมีเนื้อแน่นหวาน ข้าวที่ใช้ก็ต้องเป็นข้าวหอมมะลิใหม่ รวมถึงวิธีการต้มข้าว และขั้นตอนต่างๆ ที่ไม่ทำให้ปลามีกลิ่นคาวเลย แม้หอยแมลงภู่ พี่หมอก็ต้องโทรศัพท์ไปสั่งไว้ล่วงหน้า และ

ปริมาณหอยต่อจาน ก็ไม่มีใครกล้าใส่แบบพี่หมอเป็นแน่ ทุกท่านที่ได้ศึกษาธรรม ย่อมสังเกตเห็นความหลากหลายของการสะสมในศิษย์ของท่านอาจารย์ที่มีต่างๆ กัน แต่ประการที่สำคัญที่สุดคือ ความสามารถในด้านต่างๆ เหล่านั้นเป็นไปพร้อมๆ กับ การเจริญขึ้น ของกุศลธรรมประการต่างๆ ที่เป็นที่น่าอนุโมทนาอย่างยิ่ง ทำให้รู้สึกได้ถึงกุศลจิต แม้ของเราเอง ที่เกิดขึ้นจากการอนุโมทนาในกุศลจิตที่เป็นไปกับการให้ของทุกๆ ท่าน โดยแท้จริง

เราเดินทางถึง ชะอำ ลงบิซ คอนโดมิเนียม ในตอนบ่ายโดยยังไม่ได้แวะเข้าที่พักที่ยูเรเชีย ชะอำ เพราะทราบว่าท่านอาจารย์เดินทางมาถึงแล้วโดยมีคุณแอ้ว (นภาพันทรางศุ) ที่ข้าพเจ้าทราบว่า ได้เดินทางมาก่อนตั้งแต่เมื่อวานเพื่อมาเตรียมอาหารกลางวันอย่างพิถีพิถันมาก ไว้รอรับท่าน

อาจารย์ ข้าพเจ้าไปถึงทีหลัง ก็ยังได้ชิมน้ำพริกแสนอร่อย มีเครื่องเคียงมากมาย และยังได้รับประทานข้าวเหนียวมะม่วง (อีกแล้ว) อร่อยจริงๆ ครับ ก่อนทานก็บ่นว่าเยอะไป ท่านอาจารย์ก็กล่าวว่า ค่อยๆ ทานเดี๋ยวก็หมด หมดจริงๆ ครับ

นอกจากนั้นคุณแฉวยยังชงโกโก้เย็น กาแฟเย็น ไว้บริการตลอดสามวันด้วย

คอนโดที่ท่านอาจารย์พัก และใช้เป็นที่พักผ่อนธรรมนี้เป็นของพี่สาวของพี่ปริญญา สีดาโสม สหายธรรมที่เคยทำงานอยู่ที่สหรัฐอเมริกาหลายสิบปี เมื่อกลับมาเมืองไทย ท่านมีความสนใจที่จะศึกษาพระศาสนา และเป็นเพราะบุญที่ได้เคยกระทำไว้แต่ปางก่อน ทำให้ท่านได้พบกับพระภิกษุท่านหนึ่งที่วัดบวรนิเวศ เมื่อราวสองปีก่อน และได้รับ เทปการบรรยายธรรมของท่านอาจารย์ สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ไปฟัง ท่านรู้สึกสนใจมากในทันที ได้ติดตามสอบถามจนพบมูลนิธิ และได้เดินทางไปพบท่านอาจารย์เป็นครั้งแรกที่บ้านมิ่งโมพี

สวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เมื่อคราวนำท่วมกรุงเทพฯ ปลายปี ๒๕๕๔ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้พบและรู้จักท่านที่นั่นเป็นครั้งแรก ด้วยเช่นกัน

อนึ่ง เนื่องจากครั้งนี้ กลุ่มท่านเจ้าภาพได้กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์ไปพักผ่อน และแน่นอนว่า ทุกที่ที่ท่านอาจารย์ไป ท่านย่อมไม่ขาดเลยซึ่งความเมตตาที่จะเกื้อกูล

ให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ในพระธรรม แก่ทุกๆ คนรวมถึง ท่านเจ้าภาพท่านหนึ่ง
คือ พี่หมอทวีป ซึ่งท่านมีอุปนิสัยที่ชอบทำอาหารและมีความตั้งใจอย่างยิ่ง ที่จะให้ทุก
ท่านได้รับประทานอาหารดี ๆ

ช่วงต่อจากนี้ เป็นเนื้อความธรรมะที่มีไพเราะที่ข้าพเจ้าอยากแบ่งปันให้ทุกท่านได้อ่านและพิจารณาด้วย ดังนี้ครับ

ค่อยๆ ปรากฏ แต่อย่างที่คุณอนุทินถาม ก็ถามเพื่อหายสงสัย ว่า ใช่หรือไม่ใช่ แต่ว่า ต้องมีความเข้าใจชัดเจน ส่วนใหญ่คนข้าม คิดว่าเราจะไปหมดกิเลส ตอนที่สิ่งนั้น สิ่งนี้ ปรากฏ อย่างเราไป มีความรู้สึกเจ็บเกิดขึ้น เราก็คิดว่า จะต้องไปรู้ตรงนั้น จะต้องไปรู้ ตรงนั้น หรือว่าฟังมาว่า ควรรู้ ก็อยากจะรู้ตรงนั้น หรือฟังมาว่า เป็นสิ่งที่ป็นธรรมชาติ ก็รู้ตรงนั้น แต่ "ความเป็นเรา" มันอยู่เต็มที

...เพราะอะไรคะ? เพราะว่าใจของแต่ละคน แส่นโกฏกัปปีมาแล้ว ไม่มีใครมองเห็น สะสมความไม่รู้มานานเท่าไร? วิธีที่จะเข้าใจจริงๆ ก็คือว่าฟังธรรมะ มีความเข้าใจในความไม่ใช่ตัวตน หรือ ไม่ใช่เรา แค่นั้น? แทนที่ว่า เราอยากจะให้รู้เร็วๆ ว่าเราจะต้องมา ดูตรงนี้ เราจะต้องมาดูตรงนั้น แต่ให้คิดถึงสภาพจิตคุณอนุทิน แส่นกัปปีมาแล้ว มีทั้งความไม่รู้ มีทั้งความเป็นตัวตน มีทั้ง ความสำคัญตน มีทุกอย่าง ที่ไม่ดี ถ้าไม่เกิดปรากฏ เราจะไม่รู้ ว่าระดับไหนของโทสะ ระดับไหนของโลภะ ระดับไหนของ ความสำคัญตน นี่ตัวใหญ่ๆ นะคะ ระดับไหนของมัจฉริยะ...

...เพราะว่า เรามองดู เหมือนกับว่า ช่วยเหลือคน ทำอะไรให้คนก็จริง แต่เราหวังตัวเราแค่นั้น? ไม่ยอมให้มันเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ได้มันมากมาย จนกระทั่งว่า ถ้าไม่มีปัจจัย ไม่เกิด ไม่รู้ว่ามีแต่ว่าความเป็นปฏิกุณ และ การที่เราได้มีโอกาสฟังธรรมะ แล้วก็นานแสนนานมาแล้ว ที่ "เห็น" เขาเห็น แล้วอกุศลเกิดสืบต่อ เหมือนได้ยินกับเห็นเวลานี้พร้อมกัน เพราะฉะนั้น อกุศลที่ต่อ ตอนที่ยังยังไม่ดับ มันเร็วกว่านี้แค่ไหน?...

...เพราะฉะนั้น การสะสมของความไม่รู้ กับ ความติดข้อง มันมหาศาล มหาศาลจนกระทั่งคนที่ไม่ได้ฟังอย่างละเอียดคิดจะละอกุศล ด้วยความไม่รู้และคิดว่า เตี้ยมันคงน้อยลงไป น้อยลงไป แต่ไม่รู้เลยว่า นี่แค่ฟัง แล้วฟังแล้ว เข้าใจสิ่งที่กำลังปรากฏ แค่นั้น? กำลังปรากฏแท้ๆ ว่าเห็นเดี๋ยวนี้ แล้วมีความเข้าใจเห็น ในฐานะที่ไม่ใช่เราเลย มีปัจจัยเกิดแล้วดับ เกิดขึ้นเห็น เป็นอุปัตติทรงแสดงทุกพัญญูชนะ เพื่อให้เห็นความต่างว่าแม้แต่จิต ก็หลากหลาย มากมายแสดงให้เห็นชัดๆว่า อันนี้ ต้องต่างกับอัน

อื่น สิบดวงนี้เพื่ออะไร? สะสมให้เป็นความเข้าใจ เพื่อล้างสิ่งที่มี
อยู่ในจิตแต่ละคน ที่สะสมมา แสงโกฏกัปปิ ให้ค่อยๆ ล้างความ
ไม่รู้ออกไป แล้วก็เป็นปกติด้วย แล้วก็มีสมาธิเข้าใจถูกต้องว่า
กำลังฟัง แล้วก็เข้าใจ...

...แต่ความเข้าใจระดับนี้ ถึงฐานะที่จะเป็นปัจจัย ให้มีสติเกิด
ไม่ใช่เราจะรู้ เราจะดูเวทนา เพราะตอนนี้นั่นปวด แต่ว่า สติเขา
เกิด ไม่มีใครไปสั่ง ไม่มีใครไปบอกว่า ให้รู้เห็น หรือ ให้รู้เจ็บ หรือ
ให้รู้แข็ง หรือ ให้รู้คิด นั่นถึงจะเข้าใจ ความเป็นอนัตตา ว่าทุก
อย่าง เกิดตามเหตุตามปัจจัย แต่มี ตัวเราเจ็บ แล้วมีตัวเราจะดู
มันก็เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ถึงได้ว่า ความละเอียดจริงๆ เป็น
เรื่องรู้จิตของเราสกปรก เป็นแผลเหวอะหวะ เน่าเหม็นสักแค่
ไหน? กว่าจะมียา จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาช่วยทำให้รู้จักว่า
จะกินยาอย่างไร? ถึงจะค่อยๆ บรรเทาลงไป ไม่ใช่ไม่มียาเลย มี
แต่ความเป็นตัวตน ฟังแล้วก็ยังไม่เข้าใจ มีแต่ตัวตนเข้ามา...

...เป็นเรื่องทีละเล็ยดมาก ด้วยเหตุนี้ อริยสัจสี่ รวมมรรคมีองค์ ๘
 ลึกซึ้งด้วย ไม่ใช่แต่เฉพาะ อริยสัจที่ ๑ หรือที่ ๒ ที่ ๓ แม้ที่ ๔ กว่า
 คนที่จะเข้าใจจริงๆ ว่าเป็นเรื่อง "ปัญญา" เป็นเรื่องความเห็นซึ่ง
 เริ่มรู้ว่า "ไม่ใช่เรา" ซึ่ง "เริ่ม" นะคะ ไม่ใช่เราแต่กำลังทำอย่างนั้น
 มันเราทั้งตัว แล้วก็ไปส่งเสริมกันให้ "ทำ" ก็ "ผิดทาง" แล้วก็
 ทำลายคำสอน อันตรธานเร็วมากเพราะความไม่ละเอียด
 รอบคอบ

"ธรรมะ" เป็นเรื่อง "ละ" แม้สติ เกิดแล้ว เห็นชัดในความเป็น
 อนัตตา ระลึกแล้วนี่ "เราจะดู" เวทนาความรู้สึกเจ็บ นี่มันก็ไม่ใช่
 เพราะฉะนั้น ฟังอย่างเดียว เพื่อเข้าใจแล้วเห็นความเป็นอนัตตา
 เมื่อไหร่ เมื่อนั้นก็เพิ่มความเข้าใจ ทีจะละความเป็นตัวตน...

คุณน้อย :

ท่านอาจารย์คะ บางครั้ง ในคำพูด ถ้าเราไม่เข้าใจเราก็จะทำ
อย่าง "ตามดู" "ตามระลึก"

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ถึงต้องฟัง จนกระทั่ง เป็นความเข้าใจของตัวเอง สำคัญที่สุด
จะมากจะน้อย ชาดินี้ขอให้ เป็น "ความเข้าใจ" จริงๆ เป็นพระ
ธรรมที่แท้จริง ไม่ใช่เรียกว่า ธรรมะ แต่มีตัวตนเข้าไปเต็มที่แล้ว
แล้วก็ไปเรียกธรรมะนั้น ธรรมะนี้

- คุณหมอธงชัย :** อาจารย์ครับ อย่างในชั้นฟัง อย่างโลกะ ในชั้นฟัง รู้ได้อย่างไร
ว่าเป็นสมุทัย
- ท่านอาจารย์ :** ไม่ต้องไปรู้สมุทัย ปัญญาแค่ฟัง จะไปรู้สมุทัย ยังไงๆ ก็มองไม่เห็น
- คุณหมอธงชัย :** ชั้นฟัง
- ท่านอาจารย์ :** ก็นั่นละสิคะ ปัญญาชั้นฟัง จะไปรู้ความเป็นสมุทัย มองยังงี้
ฟังยังงี้ ก็ไม่เห็น เพราะเป็นปัญญาชั้นฟัง

- คุณน้อย :** แต่อาจารย์คะ ถ้าลักษณะของสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏ แล้ว
ทำความเข้าใจ เขาเริ่มศึกษาที่ว่า ขณะที่โลกะกำลังเกิดเนี่ย
เริ่มจะเห็นความเป็นสมุทัย
- ท่านอาจารย์ :** คิด คิดในความเป็นสมุทัย แต่ตัวธรรมะจริงๆ ต้องไม่ใช่เรา
เพื่อละ เห็นมั๊ยคะ? ฟัง เพื่อ ละ ถ้าเราไม่สนทนาธรรม เราไม่มี
ละ เราก็คง "ติด" อยู่ นั่น ก็ยังเป็นเราคุณอนุนทินก็จะดูไปเรื่อยๆ ก็
ยังคงเป็นเรา ไม่ใช่ละความไม่รู้ ประโยชน์สูงสุด คือ ละความไม่รู้

ไม่ต้องไปเอาว่า เรากำลังจะดูเวทนา ไม่ใช่ด้วยความเข้าใจ
เพราะว่า เขาดับแล้ว เร็วมาก

สะสมความเข้าใจ ไปล้างจิตที่มันสกปรก ลืมข้อนี้กันใช่ไหม? มุ่ง
แต่จะไปเอา ไปเอา ไปเอา มันก็ไม่ได้อะไร "ฟัง" เพื่อ "เข้าใจ" จบ

พีปริญญาและคุณสันตินำข้าวต้มปลาไปส่งที่คอนโดฯ

..."เรายังไม่รู้ตรงนั้น ตรงนี้" ก็มาอีกแล้ว (หัวเราะ) ยังไม่รู้อะไร
เลยไหม? ก็อยู่นี่ไง ยังไม่รู้ทั้งนั้นแหละที่กำลังปรากฏ ไม่ต้องไป
หาไกล ทั้งตา ทั้งหู ทั้งคิด ทั้งนึก ทั้งหมดนี้แหละไม่รู้ทั้งนั้น ไม่รู้
"ตัวจริง" กำลังฟังให้เข้าใจ จนกว่าจะรู้ที่ละเอียดที่ละน้อย...

...พอไปเจอคำอะไร ก็อยากรู้ทั้งนั้นเลย แล้ว "เดี๋ยวนี้" ล่ะ? ฟัง
ธรรมะ เราต้องรู้ว่า เพื่ออะไร? เราฟังเพื่อ "เข้าใจ" หรือ เราจะไปรู้
หมดทุกคำ ในพระไตรปิฎก? ไม่ว่าเขียนอะไร เราต้องรู้อะไร? หรือว่า
เขียนว่าอะไร เราต้องรู้อะไร? หรือว่าเท่าที่ เราจะเข้าใจได้?
แค่ไหน? ที่ประโยชน์ที่สุดในชีวิต ซึ่งสั้นมากเลย ทุกคนตายพรุ่งนี้
ได้หมด เย็นนี้ก็ได้ เดี๋ยวนี้ก็ได้ แล้วประโยชน์ คืออะไร?

เพราะฉะนั้น ธรรมะ ก็คือ พุดถึงสิ่งที่มี เดี๋ยวนี้ ให้เข้าใจไม่ต้องไป
หาที่ไหน ทุกคำ คำเดียว ถ้ารู้จริงๆ ถึงความเป็นพระอรหันต์ มี
อะไรที่ไม่ใช่ธรรมะ? อย่างถ้าพุดถึงโลกะ มีแน่ๆ รู้แค่ไหน? ไม่ใช่
ตัวตน ถ้ารู้โลกะจริงๆ ก็ถึงความเป็นพระอรหันต์ได้ เพราะไม่ใช่
เรา พอไม่ใช่เราเนี่ย ขั้นแรก คือ เป็นพระโสดาบัน แต่ไม่ใช่พอได้ยิน
ปั๊บ ไม่ใช่เรา ก็เป็นพระโสดาบัน...

คุณจิราภรณ์ :

ท่านอาจารย์คะ แล้วอยากรู้คำ หรือ เข้าใจคำเนี่ย ก็เป็นการปิด
กั้นความเจริญขึ้น ของการเข้าใจ หรือปิดกั้นความเข้าใจไป
เรื่อยๆ

ท่านอาจารย์ :

อย่างน้อยที่สุดนะคะ ก่อนที่จะได้ฟังพระธรรม เราสำนึกรู้ตาม
ความเป็นจริงว่า "ไม่รู้" นี่ประโยชน์สูงสุด ของการที่จะฟังไม่ใช่
ว่า "เรารู้แล้ว" เราเก่งแล้ว เราเรียนโน่นก็ได้ เราจบนี้ก็ได้ เรา
ฟัง เพราะว่า เราง่ายมาก ที่จะเข้าใจพระพุทธรพจน์ ไม่ใช่ มา
ด้วยความที่มีความเข้าใจที่มั่นคงจริงๆ ว่าไม่รู้จริงๆ จึงฟัง

...พอทุกคนเสมอกันหมด จากความไม่รู้ คือ ฟังเราจะเก็บสิ่งที่เรา
ได้ยิน ได้ฟัง ได้ ไม่มีความเป็นเรา มาเป็นเครื่องกัน ว่าเราอยากรู้
ตรงนี้ เราอยากรู้ตรงนั้น ก็ทำไมไปอยากรู้ตรงนี้ ตรงนั้น? ถ้าฟัง
อะไร "เข้าใจ" คำที่ได้ยินไม่ดีหรือ? แทนที่เราจะไปอยากรู้ แต่ต้อง
"เข้าใจ" ไม่ใช่เชื่อ แต่เข้าใจถึง "ตัวจริง" ของธรรมะเดี๋ยวนี้...

...เพราะทุกคำ แสดงถึงความจริงของสิ่งที่มีจริง เต็มวันไม่พูดถึง
 สิ่งที่ไม่จริง พูดถึงสิ่งที่มีจริง แต่ว่าคนไม่เคยเข้าใจ ต้องบำเพ็ญ
 บารมีแค่ไหน? ความดี ประมาณไม่ได้เลยกว่าจะรู้ว่า ถ้าไม่ดี ก็
 คือ อกุศล แล้ววันหนึ่ง แคไหน? เพราะฉะนั้น ความดีทุกวันนี้ ก็
 ยังไม่พอจนกว่าจะดีสูงสุด ถึงความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้
 ได้ตรัสรู้...

...เพราะฉะนั้น แต่ละคำ เราก็ต้องรู้ว่า เราไม่รู้ ใครอย่าคิด ว่าเรา
รู้พอฟังไป คนโน้นเก่ง คนนี้รู้ ไม่ใช่ ไม่ต้อง ขณะนั้น จิตกำลังคิด
ไม่ใช่หรือ? ถ้าจะฟังธรรมะจริงๆ ก็คือ รู้จักธรรมะขึ้น เป็นธรรมะ
ไม่ใช่เรา ไม่ได้มีเขา คนโน้น คนนี้ เป็นธรรมะทั้งหมด เป็นธาตุ
ทั้งหมด เพื่อละความไม่รู้ ที่ยึดถือไว้ ว่าเป็นสิ่งนั้น สิ่งนี้ แล้วก็
นานมาก แสนนาน ที่เราไม่รู้มา อย่าไปคิดว่า มันจะออกไปได้เร็ว
แค่เข้าใจขึ้นถูกต้องที่สุด...

...แล้วก็เป็นความเข้าใจล้นๆ จริงๆ เพื่อละ ขณะนี้ เมื่อเข้าใจ ก็
ละ ความไม่เข้าใจ ละกิเลสอื่น ไม่ได้เลยทั้งสิ้น เพราะมันมาก มัน
เต็ม เพียงแต่ว่า มันไหลมาแค่ไหน? ถ้าไม่มีปัจจัย ก็ไม่เกิด แต่
ของเขามีแน่ อยู่ในนั้น ทุกชาติๆ สืบต่อ...

...ประโยชน์ของการฟัง ก็คือ "เข้าใจ" สิ่งที่กำลังฟังที่นี้ เราไม่
เข้าใจ สิ่งที่กำลังฟัง ว่าหมายความว่าถึง สิ่งที่มีจริง เราก็อยากรู้ไป
หมดทุกคำ "พระราชาบรม" เป็นอะไรนะ? เป็นจิตดวงไหนนะ?
"มหาดเล็กนวดพื้น" เอาอีกแล้ว (หัวเราะ) เราต้องไปหาว่า
มหาดเล็กเป็นใคร? (หัวเราะ) "มีเสียงเคาะประตู ถือบรรณการ
มาอีก" เอ้า ตัวไหน? ก็พอดีไม่ต้องเข้าใจธรรมะกัน...

...ต้องเป็นคนละเอียด แล้วก็เป็นคนตรง ที่ว่าไม่รู้ เริ่มต้นจากไม่รู้
เราจะไปรู้ โดยที่ไม่ได้ฟังพระพุทธรเจ้า ไม่ได้ และฟังนิดหน่อย
แล้วคิดว่าเรารู้ เราก็ประมาทอีก เราเป็นคนไม่รู้ ดีที่สุด

แล้วฟังแล้ว เข้าใจไหม? ค่อยๆ เข้าใจขึ้น นั่นคือประโยชน์จริงๆ ที่
ได้ ไม่ต้องไปปล่อยไม่ต้องไปทำอะไรให้เหนื่อย ไม่ต้องทำอะไร
เลย...

...เพียงแค่เข้าใจ สิ่งที่ได้อ่าน หรือได้ฟัง เท่านั้น เพิ่มขึ้นให้ถูกต้อง
แล้วก็ ตรงขึ้นเมื่อไหร่ ก็เมื่อนั้น สติจะเกิดหรือไม่เกิด ก็แล้วแต่
เหตุปัจจัย ไม่อย่างนั้น ความหวัง ก็ไปหาสติมาอีก ต้องการสติ
อีก ทั้งหวังโน่น มาเอาหวังนี้สารพัด...

"...ตามความเป็นจริง สิ่งที่ปรากฏทางตาเกิดขึ้นแล้ว ก็ต้องดับหมดไป อย่างรวดเร็ว มีจริง เพียงชั่วขณะที่ปรากฏให้เห็น แล้วจะเป็นที่ฟังที่แท้จริง ได้อย่างไร? เพียงแค่ สิ่งที่ปรากฏให้เห็น เกิดแล้วก็ดับ และอาจจะจำไม่ได้ด้วย ถ้าไม่ได้คิดถึง แต่ เมื่อเห็นอีก ก็เหมือนกับมีอีก? ฉะนั้น สิ่งที่ปรากฏ ที่เกิดดับๆ นั้น ถึงแม้ปรากฏ แล้วจะเป็นที่ฟังที่แท้จริงได้ไหม? แต่ ความเข้าใจความจริงของธรรมะ เป็นที่ฟังได้ เป็นที่ฟังที่แท้จริงได้ แม้ในขณะที่กำลังจะจากภพชาตินี้ไป..."

คัดจาก บัณฑิตธรรม - ปัญญธรรม ... ครั้งที่ ๗๘

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลทุกประการของท่านเจ้าภาพทุกท่านในครั้งนี้
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

